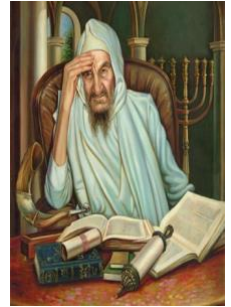

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.
 mahamardaniel@walla.co.il במייל פנו אלינו
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "פנחס"

בסוף הפרשה הקודמת מסופר על פינחס שקינא לכבוד שמיים ולקח רמח בידו ודקר את זמרי בן סלוא וכזבי בת צור על המעשה שעשו. וכפי שפותחת פרשת השבוע "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם" המעשה של פינחס וקנאתו לכבוד ה' הם שגרמו שבורא עולם יפסיק לכעוס על עם ישראל ותיעצר המגפה. והינה אפשר להקשות קושיה חזקה ביותר. כתוב בילקוט שמעוני פרשת פנחס, כי פנחס הוא אליהו הנביא. אנו רואים שאליהו הנביא גם היה קנאי לה', כמו שנאמר "קנא קנאתי לה'.... כי עזבו בריתך בני ישראל" רואים גם פה קנאה לכבוד ה' שכואב לאלהיו הנביא והוא אומר לה' "קנא קנאתי לה'". נשאלת השאלה, מדוע פנחס בעבור קנאתו, קיבל שכר, ואילו אליהו בעבור קנאתו לה' כביכול קיבל עונש, והקפיד עליו ה' יתברך, וירד ממעמדו ונתמנה במקומו אלישע להיות נביא? באמת קושיה גדולה ביותר. אלא אפשר לומר, יש הבדל בין הקנאה של פנחס לבין הקנאה של אליהו, קינאתו של פנחס הביאה לעצירת המגיפה, לכן היא היתה לטובת עם ישראל. ואילו קינאתו של אליהו, לא היתה לטובת עם ישראל. ועל מה שאמר אליהו נאמר במדרש רבה שיר השירים : "אין הקדוש ברוך הוא רוצה במי שאומר דלטוריא (לשון הרע) על ישראל." ועל כן הקנאה של פנחס והקנאה של אליהו היתה שונה, פנחס קינא ועשה מעשה לכבוד ה' מבלי לקטרג ואילו אליהו קיטרג בלשונו על ישראל.

עוד מידה שיכולה לגרום להרס וחורבן או להפך הגמור, לקדושה ויראת ה', היא מידת העזות. מצד אחד נאמר "הוי עז כנמר" ומצד שני כתוב "עז פנים לגיהנום". יש אנשים שמשתמשים בעזות שלהם לעזות דקדושה, להתעקש על מצווה, ויש אנשים שיש להם עזות רעה, חוצפה כלפי ה'. אנו רואים שכל מידה גם אם היא רעה, יש לה גם אופן חיובי, קנאה ועזות יכולות להיות מידות טובות אם נדע להשתמש בהם לצד הקדושה והטהרה. ולכן נאמר גם "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך". לא נאמר בכל לבך אלא לבבך, כלומר בשני יצריך, יצר הטוב ויצר הרע. ולכאורה שואל הגאון האדיר הרב הקדוש הרב עובדיה יוסף זצוק"ל "איך אפשר לעבוד את ה' גם ביצר הרע?" זה לא מובן, אלא על פי מה שאמרו קודם, להפוך מידה ששורשה רע, לשורש טוב, לוקחים מידה רעה והופכים אותה לטובה. נשתדל כולנו לדון לכף זכות ולא לקטרג על איש ישראל. ולהפוך את הרע לטוב ואת החושך לאור.

בס"ו תמוז יום חמישי, היתה ההילולה של "אור החיים הקדוש" רבי חיים בן עטר זצוק"ל. בעמוד הבא נספר סיפור אחד מאלפי סיפורים המעידים על דמותו הקדושה ועל התמדתו בתורה.

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	19:29	20:20	21:15
ת"א	19:27	20:18	21:12
חיפה	19:30	20:21	21:15
באר שבע	19:27	20:18	21:12

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, קוקב בת אביגיל. שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, שלום בן יוסף, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר.

אור החיים הקדוש היה צדיק יסוד עולם, נולד בעיר סאלי במרוקו, עליו אמר הבעל שם טוב שהוא ניצוץ של משיח. סיפור ידוע על אור החיים הקדוש המראה כמה עזות של קדושה ואדם קדוש היה, וכמה היה מבטחו בה' עד כדי כך שלא פחד מאף בריה בעולם, אלא רק מה' יתברך.

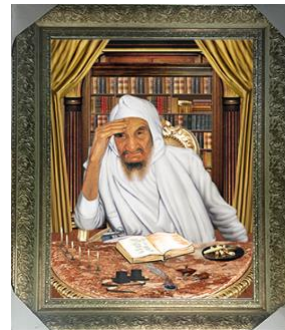
אור החיים הקדוש היה צורף כסף אך היה עושה את מלאכתו עראי ותורתו קבע, וכל עוד היה נשאר לו ממון מעסקו האחרון, ישב ולמד עד שכלתה פרוטה מן הכיס. פעם נכנסו אצלו שני משרתי המלך ובידם זהב, אמרו לו "יען כי שמע המלך כי אתה האומן הכי מומחה במקצוע הזה, על כן שלח המלך אליך לרקום תכשיט מסויים לכבוד נישואי ביתו. עליך לגמור את התכשיט תוך עשרה ימים". הניחו המשרתים את הזהב, והלכו לדרכם. באותה שעה עדיין נשאר לאור החיים כסף בכיס. ועל כן המשיך ללמוד תורה, ודבר המלך נשכח מרוב לימודו בתורה. כעבור עשרה ימים חזרו משרתי המלך וביקשו את התכשיט, אך אור החיים אמר להם שעדיין לא התחיל. המשרתים מיהרו למלך להלשין על אור החיים הקדוש, המלך בכעסו מיד ציווה להשליך את אור החיים הקדוש לגוב האריות. כשבאו לקחת את אור החיים הקדוש, בקשה אחת היתה בפיו, לקחת איתו תהילים טלית ותפילין. לעגו עליו אנשי המלך, "להיכן אתה חושב שאתה הולך? הלא למיתה אתה הולך בגוב האריות". אבל אור החיים לא התייחס אליהם וללעגם. אשתו שלא ידעה כלום מהסיפור, שאלה אותו לאן הוא הולך, ואור החיים הקדוש השיב לה שעוד מעט הוא יחזור, שלוחי המלך שמעו זאת ופרצו מצחוק ויצאו לדרך. התקרבו שלוחי המלך ואור החיים הקדוש לגוב האריות, עוד מרחוק פחד ואימה אחזו אותם בזמן ששמעו את שאגותיהם של האריות. לאחר שהשליכו את אור החיים הקדוש לגוב האריות, כל שלוחי המלך נאחזו בהלם, בראותם את האריות נכנעים לאור החיים הקדוש, מכשכשים בזנבם, ומלקקים את נעליו של האיש הקדוש, ואילו אור החיים הקדוש אוחד בתהילים ומתפלל לכבוד ה'. החיילים רצו מהר למלך לספר לו על הנס שקרה, שיבוא ויראה איזה איש קדוש הוא אור החיים, המלך שהגיע ראה את המחזה הזה, ואמר לפני כולם "עתה ידעתי כי יש אלוקים בישראל". הוא הורה מהר לשחרר את אור החיים, ובצאתו ביקש מאור החיים את סליחתו על שפגע בכבודו. כששאל המלך את אור החיים כיצד ניצל מהאריות? אמר לו אור החיים, אני נמנעתי מלהכין למלך את התכשיט לא בגלל שזיזלתי חס ושלום בכבודו אלא בגלל שלמדתי תורה ועשיתי את רצון ה', לכן התורה הגנה עליי, שלח אותו המלך בכבוד רב ונתן לו מתנות..

הבן איש חי הקדוש, שואל שאלה חזקה על פרשת השבוע. אם פנחס דקר את זמרי ואת כזבי בת צור איך זה שהוא לא נטמא מטומאת המת? והרי הוא כהן, ועוד אפשר לשאול הרי נאמר "ושם איש ישראל המכה אשר הכה את המדינית" והיה מספיק להגיד אשר הכה את המדינית ולמה כפל הלשון, "המכה אשר הכה את המדינית" ואפשר לתרץ את שתי השאלות על פי המשל הבא. משל לגנב אחד שמצא באיזה בית כותנת. שקל הגנב בדעתו כיצד יכול לגנוב את הכותנת החוצה מבלי שבחוץ יראו שהוא גונב? הוא הוריד את בגדיו, בא ללבוש את הכותנת עליו ועל הכותנת את הבגדים שלו. אך למרבה צער, בעל הבית נכנס ותפס אותו בלי בגדים בדיוק שבא ללבוש את הכותנת. מה עשה בעל הבית? קרא מהר למשטרה. השוטרים לא ריחמו על הגנב והובילו אותו ברחוב כאשר הוא בלי בגדים בוש ונכלם. לא מספיק שקיבל עונש, הוא גם התבזה ברחוב. כך גם אפשר לפרש את עונשו של זמרי, הקדוש ברוך הוא עשה נס, שזמרי לא ימות ישר מהדקירה של פנחס, אלא פנחס הלך עימו בכל המחנה כאשר הוא דקור ברומח, וה' עשה שהוא לא ימות גם כדי שפנחס לא יטמא בטומאת המת. וגם כדי שזמרי יקבל עונש כפול, גם ימות וגם יתבזה לעיני כל ישראל. "ושם איש ישראל המכה

אשר הכה את המדינית" גם לשון הכה מלשון עבר, וגם לשון מכה בלשון הווה, שכרגע הוא חי ורואה ומתבייש וכך גם פנחס לא נטמא מטומאת המת.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

היה פעם איש עשיר וקמצן שלא היה נוהג לתת צדקות. והאיש העשיר והקמצן היה גר בארצות הברית. הוא פעם אחת הובא לבבא סאלי על ידי חברו. חברו הציע לו לתת לבבא סאלי 300 דולר תרומה. העשיר היה מוכן לתת רק 50 דולר בלבד. השניים התווכחו ביניהם ליד השולחן ברמזים באצבעותיהם מבלי שאיש יראה. הבבא סאלי שראה זאת, ולא שמע על מה הם מוותרים, נתן לעשיר לשתות כוס מלאה בערק על זה שדיבר באמצע הסעודת קודש. העשיר שראה שהבבא סאלי מכבדו בכוס ערק, רמז לחברו שהוא מוכן לתת לבבא סאלי 100 דולר. הבבא סאלי לא ידע כלום מהעניין, ומזג לעשיר עוד כוס ערק, כקנס על זה שדיבר שוב. ואז העשיר ראה זאת ככבוד גדול כי חשב שמכבדים אותו, ורמז לחברו שהוא מוכן לתת 200 דולר. הבבא סאלי שוב פעם מזג לו כוס כקנס על דיבורו והעשיר רמז לחברו לאחר הכוס השלישית שהוא מוכן לתת 300 דולר לבבא סאלי. ואז חברו אמר לו אם כבר אתה נותן לו 300 דולר תיתן לו כמניין שד"י 314 דולר. העשיר הסכים. הבבא סאלי קיבל ממנו את הכסף, לכאורה היתה זאת השתייה המהנה שגרמה לעשיר לתת את הכסף. אך לאחר זמן כולם ראו איך הבבא סאלי פתח את ליבו של הקמצן ומאז אותה סעודה התחיל העשיר הקמצן לתרום תרומות נכבדות.

מתורתו של הרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

מנהג אבותינו בידינו לקרוא בכל מוצ"ש לפני ההבדלה את הפסוקים שבתחילת פרשתנו המדברים על פנחס "וידבר ה' אל משה לאמר, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל...לכן הנני נתן לו את בריתי שלום". וחוזרים על כך שלוש פעמים, קבלה בידינו שזו סגולה בדוקה לשלום בית אמיתי במשך כל השבוע..

הבעל שם טוב הקדוש

משה שלמה היה איש פשוט, סוחר בעל לב טוב, ידו תמיד היתה פתוחה למטרות צדקה. בעיה אחת היתה לו, הוא נשוי 15 שנה ואין לו עדיין ילדים. משה היה מחובר מאוד לבעל שם טוב, הוא תמיד ביקש ממנו ברכה לילדים, אך הבעל שם טוב תמיד היה מברכו לעושר והצלחה, וילדים לא היה מברך אותו. תלמידי הבעל שם טוב שגם הכירו את מצבו, הרבה פעמים ביקשו מהבעל שם טוב שיעורר רחמי שמיים ושיתפלל לבורא עולם שיתן לו ילדים. משה שלמה התעשר מיום ליום, וככל שגדל עושרו, כך גדלה הצדקה שהיה עושה. כל ההכנסות כלה, פדיון שבויים, האכלת יתומים ואלמנות וכל נושאי הצדקה היו לרוב מכספו. חלפו 10 שנים נוספות, ועדיין לא היו לו ולאשתו פרי בטן. "מדוע פניכם זועפות" שאל הבעל שם טוב את הזוג, "בורא עולם שלח לכם עושר גדול, אתם עושים מעשים טובים ומצוות, מדוע הינכם עצובים וזועפים?" ענו לו הזוג: "נכון.. אבל בניים אין לנו, למה לנו העושר הזה אם אחרי 120 שנה לא ישאר מאיתנו כל זכר?" פרצו בני הזוג בבכי...

הבעל שם טוב לא אמר כלום, רק אמר להם שמחר הוא ותלמידיו יוצאים למסע, והזמין את בני הזוג עימו. למחרת יצאו השיירה למסע, הזוג הצטרף אליהם, הגיעו לעיר, בעיר היה כפר משחקים, הבעל שם טוב קרא לבני הזוג והלך לכיוון הילדים, שאל הבעל שם טוב לשמם, וכולם ענו שקוראים להם "ברוך משה" היה אחד שאמר שקוראים לו "משה מרדכי" וענתה אחת שקוראים לה "ברכה לאה" וכך גם שאר הילדות קראו להן "ברכה לאה". התופעה היתה מוזרה, כל הילדים נקראו בשם "ברוך משה" וכך גם הבנות "לאה ברכה". הבעל שם טוב והתלמידים נכנסו לתפילת מנחה. לאחר התפילה שאל הבעל שם טוב את המתפללים לפרש התופעה? מי הוא ברוך משה שכולם קוראים על שמו? סיפרו המתפללים "היה היה יהודי בשם ברוך משה, אביו היה יהודי פשוט שהתפרנס ממקצועו כקצב, ואילו את בנו ברוך משה שלח ללמוד תורה, לאט לאט התברר שברוך משה לא מסוגל לשבת וללמוד תורה, לכן אביו לקח אותו להיות קצב. ברוך משה נכנס מהר לעניינים, ואביו התפנה ללמוד תורה בזמן שבנו ברוך משה בעסק. שהגיע לפרקו, נשא לאישה את ברכה לאה, אף היא אישה טובה בעלת לב טוב. חלפו ימים והרווי של ברוך משה נפטרו, הוא למד משניות לעילוי נשמתם, אך ככל שהשתדל לא הצליח, כל מה שניסה ללמוד לא הצליח, הדבר גרם לו לעוגמת נפש קשה, נוסף על כך, בני הזוג היו חשוכי ילדים. פעם ישב ברוך משה בבית הכנסת, בשיעור גמרא יומי, ושמע את הרב אומר "כל המלמד את בן חברו תורה, כאילו ילדו". הדברים הוסיפו לו צער, לא די שאין לו בנים משלו, גם אין ביכולתו ללמד ילדים אחרים. לאחר ערבית בכה משה ברוך בכי קורע לב, הרב שראה זאת פנה אליו ושאל אותו לפרש הדבר. ברוך משה שיתף את הרב, אולם הרב הסביר לו שאם הוא לא יכול ללמד את הילדים תורה, הוא יכול לשכור להם מלמדים והזכות תהיה לו. ברוך משה שמע זאת, מיד למחרת שכר 30 מלמדים עבור כל הילדים בסביבה. מאז גדל עושרו של ברוך משה וכל כספו הושקע לצורך התורה הקדושה. לאחר כמה שנים, שלאה ברכה היתה בת 60 החלה בוכה לפני בעלה, מה שווה לנו כל הגמרא הזאת "שכל המלמד את בן חברו תורה כאילו ילדו" אין לנו ילדים, אין לנו זכר. אמר לה בעלה, אם הגמרא אומרת כך, אז נאמין בזה וכן יש לנו הרבה ילדים בזכות התורה שלימדנו אותם. כל אותם ילדים שלומדים בזכותנו הרי הם יוצאי חלצינו בדיוק כמו שהגמרא אומרת. "אני אחיי וחבריי בכפר.. " אמר המספר לבעל שם טוב, למדנו בזכות משה ברוך. אפילו הרב שלנו למד בזכותו. למעשה רוב תושבי העיר הזאת למדו תורה בזכותו. לפני 15 שנה הלכו בני הזוג לעולמם. ולאות הוקרה החלטנו לקרוא לכל הילדים בשכונה על שמותם "ברוך משה" "לאה ברכה". מאותו היום, דאגו השניים להעסיק מלמדים עבור ילדים עניים, ובדרך זו לימדו תורה עשרות ילדים. ואחרי מותם, נקראו ילדים רבים משה שלמה ורבקה, כך בעצם הוקירו להם תודה על החסד שעשו עימם כל השנים האלה..

לזיכוי הרבים והפצת העלון ולהקדשות לעילוי נשמת/לרפואה, או לקבלת חידוש יומי ניתן לפנות למספר : 0523458725 או במייל : mahamardaniel@walla.co.il

"כל יהודי יקר ואהוב אצל ה' כמו בן יחיד שנולד להורים זקנים לעת זקנותם".

(הבעל שם טוב הקדוש)

שבת שלום ומבורך